

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/529/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1711216326
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Gažovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1711216326.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava, proti odporcovi: M. A.F., D.. XX.XX.XXXX, N. F. XX, Z., zastúpený opatrovníčkou Nadou Hrubou, súdnou tajomníčkou Okresného súdu Malacky, za účasti vedľajších účastníkov na strane odporcu: 1/ Spotrebiteľské združenie OSA, so sídlom Fedinova 9, Bratislava, IČO: 42 260 086, zastúpeného advokátskou kanceláriou HKP Legal, s.r.o., so sídlom Sasinkova 6, Bratislava, 2/ Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ, so sídlom Petrovská 10, Skalica, zastúpeného JUDr. Jozefom Kempom, advokátom so sídlom Námestie Josipa Andriča 1, Chorvátsky Grob, o zaplatenie 1.017,70 Eur s prísl., o odvolaní vedľajšieho účastníka 1/ proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok, zo dňa 19. júla 2013, č.k. 8C 273/2012-82, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd nepožiada Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

Odvolací súd návrh vedľajšieho účastníka 1/ na prerušenie konania zamietá. Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdzuje.

Vedľajší účastník 1/ je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 46,22 Eur, k rukám právneho zástupcu navrhovateľa, do troch dní.

odôvodnenie:

Uznesením zo dňa 19. júla 2013, č.k. 8C 273/2012-82 zastavil súd prvého stupňa konanie podľa § 96 O.s.p., odporcovi a vedľajším účastníkom 1/, 2/ nepriznal náhradu trov konania podľa § 146 ods. 2, vety prvej O.s.p. a navrhovateľovi prostredníctvom príslušného daňového úradu vrátil súdny poplatok za návrh. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal zo skutočnosti, že vedľajší účastníci vstúpili do konania z vlastného podnetu ako profesijná organizácia založená za účelom kolektívnej ochrany práv spotrebiteľov, pričom na svoje zastupovanie v súdnom konaní splnomocnili právneho zástupcu z radov advokátov. Vedľajší účastníci sú združením založeným na ochranu oprávnených záujmov spotrebiteľa, vzhľadom na čo možno považovať za dôvodný predpoklad, že samo združenie bude disponovať kvalifikovanými a odbornými prostriedkami na zabezpečenie pomoci spotrebiteľovi. Uviedol, že účelom právneho zastúpenia je predovšetkým zastupovanie záujmov klienta, avšak v danom prípade možno konštatovať, že právne zastúpenie vedľajších účastníkov je nadbytočné, účelové a nehospodárne, keďže združenie sa samo prezentuje ako inštitúcia spôsobilá poskytnúť ochranu spotrebiteľovi aj v rámci súdneho

konania. V tejto súvislosti poukázal na § 25 ods. 6 písm. a/ zákona číslo 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a uzavrel, že trovy vedľajšieho účastníka, ktoré vedľajším účastníkom vznikli v súvislosti s právnym zastúpením, nie sú účelne vynaložené. Poukázal na to, že právni zástupcovia vedľajších

účastníkov oznámili vstup do konania, o predmete ktorého nemali žiadnu vedomosť a zároveň oznámili, že si uplatňujú náhradu trov konania. K písomnému podaniu vedľajšieho účastníka 1/ zo dňa 13.04.2012 uviedol, že vedľajší účastník neuviedol v tomto podaní okrem námietky premlčania žiadne iné námietky, resp. skutočnosti vzťahujúce sa na predmetnú vec a toto obsahuje iba výpočet všeobecných formulácií obsiahnutých už vo všeobecných vzoroch podaní zverejnených na internetovej stránke vedľajšieho účastníka, pričom v písomnom podaní zo dňa 15.05.2013 tento opätovne vzniesol námietku premlčania. K písomnému podaniu vedľajšieho účastníka 2/ zo dňa 15.01.2013 - oznámenie o vstupe do konania uviedol, že trovy za takýto úkon právnej služby nemožno považovať za účelne vynaložené vzhľadom na to, že predmetné podanie je typizovaných podaním, v ktorom sú menené len údaje o odporcovi, predmete konania a spisovej značke a ktoré bolo vykonané bez ďalšieho oboznámenia sa so spisom. Pokiaľ ide o písomné podanie vedľajšieho účastníka 2/ zo dňa 20.05.2013, v ktorom tento vzniesol námietku premlčania, uviedol, že námietka premlčania bola vznesená už podaním vedľajšieho účastníka 1/ zo dňa 13.04.2012. Záverom konštatoval, že poskytnutie ochrany spotrebiteľovi vo forme procesných úkonov vykonaných v konkrétnej veci neprekračuje rámec minimálnej odbornej úrovne právnych znalostí osôb vykonávajúcich činnosť v prospech združenia, ktoré má reálne a nielen formálne napĺňať obsah a účel právnej normy ochrany spotrebiteľa podľa § 25 zákona o ochrane spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené uzavrel, že trovy vedľajších účastníkov 1/, 2/ spočívajúce v odmene advokáta za poskytnutie právnych služieb, neboli vynaložené účelne, a preto im ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto uzneseniu; do výroku o nepriznaní náhrady trov konania; podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie vedľajší účastník 1/ domáhajúc sa jeho zmeny v napadnutej časti tak, aby mu bola priznaná náhrada trov celého konania, alternatívne jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konania. Namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Uviedol, že vo svojom písomnom podaní - oznámení o vstupe do konania zároveň vzniesol i námietku premlčania, ktorá mala za následok prehodnotenie argumentačnej a procesnej pozície navrhovateľa, t.j. späťvzatie návrhu a následné zastavenie konania; keď námietka premlčania nebola daná zo strany hlavného účastníka a nemohla byť daná ani zo strany súdu; a preto súd prvého stupňa nepriznaním mu náhrady trov konania poprel rovnosť podmienok v súdnom konaní, zasiahol do jeho procesných práv garantovaných mu zákonom a fakticky odňal spotrebiteľovi právo na kvalifikovanú pomoc spotrebiteľského združenia v rámci občianskeho súdneho procesu. Argumentáciu súdu prvého stupňa považoval za svojvoľnú a tendenčnú, keďže v predmetnom konaní neexistuje dôvod na nepriznanie mu náhrady trov konania. Zo späťvzatia návrhu navrhovateľom nevyplýva, z akého dôvodu vzal navrhovateľ svoj návrh späť; keď podstatným pre právne posúdenie veci je, že nárok uplatňovaný navrhovateľom nebol uplatňovaný dôvodne, resp. že bol premlčaný podľa ustanovení Občianskeho zákonníka; a preto mal súd prvého stupňa rozhodnúť o trovách konania podľa § 146 ods. 2 vety prvej O.s.p., t.j. mal zisťovať, či návrh na začatie konania bol podaný dôvodne a či navrhovateľ svojím nedôvodne podaným návrhom nezavinil, že konanie sa muselo zastaviť. Má za to, že navrhovateľ zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, keď zobral návrh v celom rozsahu späť, a nestalo sa tak pre správanie odporcu. Vzhľadom na uvedené mu mal súd prvého stupňa podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. priznať náhradu trov konania v ním uplatnenej a vyčíslenej výške. Argumentoval tým, že je občianskym združením založeným za účelom kolektívnej ochrany práv spotrebiteľa a že jeho činnosť spočíva, okrem iného, v ochrane kolektívnych práv spotrebiteľov v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a § 54 Obchodného zákonníka, pričom ochrana spotrebiteľských práv sa realizuje

prostredníctvom zastupovania spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní, resp. v jeho vstupe do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods. 2 O.s.p. V tejto súvislosti poukázal na článok 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, na viaceré smernice EÚ, ako aj na článok 38 Charty základných práv EÚ a uviedol, že výklad, ktorý by z uplatňovania práv vedľajšieho účastníka vylúčil možnosť dať sa právne zastúpiť, je absurdný a odporujúci zákonom SR a predpisom EÚ, nakoľko pri jeho aplikovaní by nebolo možné prostredníctvom združenia riadne, účelne a efektívne chrániť, či presadzovať práva a oprávnené záujmy spotrebiteľov, a teda ani plniť základnú úlohu spotrebiteľského združenia stanovenú legislatívou SR a EÚ. Uviedol, že spochybnením opodstatnenosti právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zahrňujúceho okrem iného aj tzv. "princíp rovnosti zbraní". V dôvodoch odvolania poukázal na niekoľko rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (napríklad rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Prešove, Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu v Trenčíne), ale najmä na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C - 279/09 zo dňa 22.12.2010, ktorý deklaruje právo na právne zastúpenie vedľajšieho účastníka advokátom, a teda právnické osoby musia mať možnosť poradiť sa,

obhajovať sa a nechať sa zastupovať. Postup súdu, ktorým sa v prípade preukázateľného úspechu vo veci odoprie zákonný nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vynaložených v konaní proti účastníkovi, ktorý právne zastúpenie má a ktorému je táto náhrada priznávaná, je podľa jeho názoru priamym popretím tohto základného práva, osobitne v prípade účastníka, ktorým je spotrebiteľské združenie zo zákona založené na ochranu práv spotrebiteľa, a ktorý v súdnom konaní svoje právne zastúpenie nemá. Konštatoval, že náhradu jeho trov právneho zastúpenia navrhovateľom považuje za spravodlivú, nakoľko mu v súvislosti s bránením práv spotrebiteľov vznikli reálne náklady, ako aj z dôvodu prevencie pred konaním navrhovateľa, ktorý zneužíva nízke právne vedomie spotrebiteľov tým, že skupuje premlčané pohľadávky, zaplataenia ktorých sa následne domáha na súde, spoliehajúc sa na to, že spotrebiteľia nemajú vedomosť o možnosti vzniesť námietku premlčania a nemôžu si dovoliť právne služby advokáta. Napokon v prípade, ak sa by sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, navrhol konanie prerušiť a požiadať Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, pričom navrhol aj okruh otázok. Záverom si uplatnil trovy konania.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka 1/ spochybnil nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zastúpenia vedľajším účastníkom a svoje stanovisko rovnako podložil viacerými rozhodnutiami krajských súdov, ktoré sa zhodli v tom, že vedľajší účastník by mal vedieť poskytnúť kvalifikovanú pomoc spotrebiteľovi aj bez právneho zástupcu a trovy právneho zastúpenia v tomto prípade nie sú účelne vynaložené. Uviedol, že nevidí význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, ktoré sa mu javí ako nadbytočné, účelové a nehospodárne. Zdôraznil, že vedľajší účastník vstúpil do konania na strane odporcu za účelom ochrany jeho práv z vlastnej iniciatívy, tomu však bola v zmysle § 29 ods. 2 O.s.p. súdom ustanovená opatrovníčka, ktorá disponuje rovnakými oprávneniami ako účastník konania a patria jej všetky procesné prostriedky na zabezpečenie nevyhnutnej a účinnej ochrany práv neprítomného účastníka - odporcu, preto nebolo potrebné, aby vedľajší účastník tiež ochraňoval jeho záujmy. Ďalej dôvodil, že združenie nemá pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade, pričom v mnohých prípadoch svoje procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu, čím konanie predlžuje a navyšuje trovy konania. Mal za to, že paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre daný postup nebol dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Vzhľadom na uvedené má za to, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo

bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O.s.p. a upozornil zároveň na fakt, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3. Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Argumentoval aj tým, že žiadne z ustanovení Charty základných práv EÚ nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie uviedol, že v zmysle práva Európskej únie je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže Súdny dvor Európskej únie nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť, a to ani v prípade, ak by bolo v rozpore s právom Európskej únie, nakoľko preskúmaním vnútroštátneho práva by prekročil svoje právomoci. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi 1/ potvrdil a zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd preskúmal vec v napadnutej časti podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka 1/ nie je dôvodné.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy. (Pozn.: Od 01.12.2009 v dôsledku prijatia Lisabonskej zmluvy oficiálny názov Súdného dvora znie Súdny dvor Európskej únie.)

Podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len "ZFEÚ") Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv (Pozn.: Zmluvy o Európskej únii a Zmluvy a fungovaní Európskej únie); b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov

alebo úradov alebo agentúr Únie. Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom a tento súdny orgán usúdi, že rozhodnutie o nej je nevyhnutné pre vydanie jeho rozhodnutia, môže sa obrátiť na Súdny dvor Európskej únie, aby o nej rozhodol. Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie. Ak sa takáto otázka položí v prebiehajúcom konaní pred súdnym orgánom členského štátu v súvislosti s osobou, ktorá je vo väzbe, Súdny dvor Európskej únie koná bezodkladne.

Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. teda prichádza do úvahy vtedy, ak sa vedie konkrétne sporové konanie pred vnútroštátnym súdom, v rámci ktorého vznikne potreba výkladu či stanovenia hraníc aplikácie únieového práva, pretože vyriešenie tejto otázky je spôsobilé podstatným - prejudiciálnym spôsobom ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej. V súvislosti s prerušením konania však treba uviesť, že súd v skutočnosti môže, ale nemusí prerušiť konanie, pretože nie každý súd je povinný obrátiť sa s predbežnou otázkou na Súdny dvor, ale len súd, ktorý rozhoduje v poslednom stupni bez toho, aby sa proti jeho rozhodnutiu mohol podať opravný prostriedok alebo ak sa v konaní pred vnútroštátnym súdom rieši otázka platnosti právneho aktu Európskej únie. Súd môže rozhodnúť o prerušení konania z vlastnej iniciatívy alebo môže takéto prerušenie konania navrhnúť účastník, avšak súd nie je v každom prípade povinný takému návrhu vyhovieť bez toho, aby o tom rozhodoval. Ak nejde o prípad obligatórneho konania o prejudiciálnej otázke, tento procesný úkon súdu (prerušenie konania) závisí len od úvahy súdu, či požiada Súdny dvor o vyriešenie predbežnej otázky, a preto

nemôže byť vyvolaný samotným podnetom alebo návrhom účastníka konania. V prípade, ak by vnútroštátny súd uznesením rozhodol o tom, že bude iniciovať konanie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy, konanie preruší a obráti sa na Súdny dvor so žiadosťou.

Návrh vedľajšieho účastníka 1/, aby odvolací súd požiadal Súdny dvor o rozhodnutie o navrhovanej predbežnej otázke a z toho dôvodu prerušil konanie, vyhodnotil odvolací súd za celkom nedôvodný vzhľadom k tomu, že otázka naplnenia zákonných predpokladov pre priznanie náhrady trov konania účastníkovi konania spadá výlučne do kompetencie vnútroštátneho súdu a keďže posudzovanie účelnosti, resp. neúčelnosti vynaložených trov, na ktoré inak účastníkovi v konaní nárok vznikol, je zo zákona ponechané výlučne na úvahu vec konajúceho súdu, ktorý ju posudzuje individuálne vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam každej jednotlivéj veci, v danom prípade preto neprichádza do úvahy polozenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ v navrhovanom znení. S poukazom na tento záver odvolací súd o návrhu vedľajšieho účastníka 1/ na prerušenie konania rozhodol tak, že tento zamietol.

Podľa § 146 ods. 2 O.s.p., ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

V zmysle ustanovenia § 146 ods. 2 O.s.p. v prípade zastavenia konania je pre rozhodnutie súdu o priznaní náhrady trov konania podstatné ustálenie otázky zavinenia jeho zastavenia. V prejednávanej veci zaviniť zastavenie konania navrhovateľ, ktorý návrh na začatie konania vzal späť bez uvedenia dôvodu, čo samo o sebe postačuje pre záver, že procesne zaviniť zastavenie konania. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že navrhovateľ vzal návrh späť až po tom, ako mu bolo doručené vyjadrenie vedľajšieho účastníka, v ktorom vzniesol námietku premlčania a navrhol návrh na začatie konania zamietnuť. Možno preto súhlasiť s názorom vedľajšieho účastníka, že aj týmto jeho konaním v prospech odporcu došlo k úspešnej realizácii ochrany spotrebiteľa, výsledkom čoho bolo vzatie návrhu späť v celom rozsahu. Táto skutočnosť determinuje aj existenciu nároku odporcu aj vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania v zmysle § 146 ods. 2 vety prvej O.s.p.

Napriek nepopierateľnému nároku vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania, nemožno opomenúť aplikovať aj ďalšie zákonné princípy a podmienky priznania náhrady trov. Jednou z týchto podmienok je, aby trovy, ktorých náhrady sa účastník domáha, boli vynaložené účelne a hospodárne v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p., teda v danom prípade účelne vynaložené vedľajším účastníkom na procesnú obranu odporcu proti navrhovateľom tvrdenému nároku.

Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Kritérium účelnosti vynaložených trov právneho zastúpenia vychádza zo samotného cieľa právneho zastúpenia, teda snahy právneho zástupcu o čo možno najefektívnejšie

uplatňovanie alebo bránenie práva na súde, s cieľom využiť všetky zákonné (hmotnoprávne ako aj procesné) možnosti na obranu záujmov klienta. Aby bolo možné konštatovať účelnosť vynaložených trov právneho zastúpenia, je potrebné vychádzať aj z osoby samotného účastníka konania a posúdiť, či skutočnosť, že sa účastník konania nechal v konaní zastúpiť, má pre neho význam z hľadiska zlepšenia jeho možností chrániť svoje práva a záujmy na súde. Ak totiž účastník konania, a v tomto prípade sa to týka zväčša právnických osôb, disponuje dostatočnými materiálno-technickými predpokladmi a najmä personálnym obsadením (napríklad má viacero zamestnancov s právnickým vzdelaním), na základe ktorého môže svoje práva plnohodnotne a erudovane uplatňovať a brániť aj sám, javí sa ako nadbytočné nechať sa zastúpiť právnym zástupcom. V zákonných možnostiach súdu nie je nepripustenie alebo vylúčenie zastúpenia účastníka právnym zástupcom len z dôvodu neúčelnosti vynaložených trov právneho zastúpenia. Takýto postup by bol v príkrom rozpore so spomínanou zásadou rovnosti zbraní, rovnako ako aj so samotným právom každého účastníka (aj vedľajšieho) súdneho konania nechať sa zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Súd je povinný konať s právnym zástupcom, čo v tomto prípade súd prvého stupňa aj urobil. Iná je otázka posúdenia účelnosti vynaložených trov konania, ktorá je v kompetencii súdu a ktorá nezasahuje do práva účastníka na právnu pomoc. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 78/03 v súvislosti s rozhodnutím o nepriznaní náhrady trov právneho zastúpenia vyplýva, že súd iba uplatňuje zákonom daný priestor pre uváženie účelnosti trov konania a nezasahuje do podstaty a zmyslu základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Nemožno preto zamieňať ústavné právo účastníka konania na právnu pomoc v konaní pred súdom a nepriznanie náhrady trov konania z dôvodu ich neúčelnosti. Možnosť nechať sa zastúpiť v konaní a zároveň povinnosť súdu toto zastúpenie akceptovať predstavuje vyjadrenie zásady rovnosti zbraní, avšak nepriznanie náhrady trov za toto zastúpenie predstavuje rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, čo je vo výlučnej kompetencii súdu. V tejto súvislosti odvolací súd upozorňuje aj na obsah rozsudku Súdného dvora EÚ C- 279/09 zo dňa 22.12.2010, v ktorom sa s poukazom na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva konštatuje, že posúdenie otázky nevyhnutnosti právnej pomoci závisí od skutočností a okolností osobitných pre každú vec a závisí najmä od závažnosti konania, zložitosti uplatniteľného práva a konania, ako aj od schopnosti žalobcu účinne obhajovať svoju vec.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že trovy právneho zastúpenia vynaložené zo strany vedľajšieho účastníka 1/ neboli vynaložené účelne. Vedľajší účastník je občianskym združením, ktoré vzniklo za účelom realizácie kolektívnej ochrany spotrebiteľa, pričom jedným z nástrojov je aj vstupovanie združenia do konaní v pozícii vedľajšieho účastníka a zastupovanie poškodených spotrebiteľov na súdoch. Je nesporné, že na to, aby takéto združenie mohlo naplňať svoje ciele a vykonávať svoju činnosť, musí reálne disponovať zodpovedajúcou materiálno-technickou ako aj personálnou základňou, minimálne v rozsahu zabezpečenia možnosti vykonávania základných proklamovaných cieľov. Už skutočnosť, že vedľajší účastník je registrovaný v registri občianskych združení, vedenom na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky, preukazuje, že pri vzniku a registrácii samotného združenia, muselo ministerstvo postupovať v zmysle § 25 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Ministerstvo posudzovalo jednak to, či k vzniku združenia došlo v súlade so zákonom, nezávislosť a neziskovosť združenia, vyporiadanie záväzkov vo vzťahu k štátu a skutočnosť, či združenie aktívne pôsobilo v oblasti spotrebiteľov po dobu najmenej dvoch rokov. Ak združenie už v čase svojej registrácie aktívne pôsobilo v oblasti ochrany spotrebiteľa, znamená to, že už v tomto čase muselo spĺňať základné materiálno-technické a personálne predpoklady na vykonávanie aktívnej činnosti v tejto oblasti. Z úradnej činnosti je známe, že všetky úkony vedľajšieho účastníka po obsahovej aj formálnej stránke predstavujú úkony formulárového a opakujúceho sa charakteru, ktoré vedľajší účastník využíva bez väčších obmien aj v iných súdnych konaniach. Tieto úkony preto odvolací súd vyhodnotil ako úkony, ktoré nevyžadujú rozsiahle právne skúsenosti a na ich realizáciu nie je nutné právne vzdelanie. Nemožno preto súhlasiť s tvrdením odvolateľa, že právne zastúpenie bolo nevyhnutné pre zabezpečenie plnohodnotnej ochrany spotrebiteľa. Aj podľa názoru odvolacieho súdu samotné združenie, ktoré má v predmete svojej činnosti zabezpečovanie tejto ochrany, má mať k dispozícii prostriedky na realizáciu svojho účelu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 78/03, ktorý v ňom okrem iného uvádza, že všeobecný súd neporuší základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ak navrhovateľovi, ktorý disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie,

neprizná náhradu trov právneho zastúpenia, pretože ich nepovažuje za účelné. Odvolací súd má za to, že tento záver možno aplikovať aj na toto konanie a na posudzovanie nároku na náhradu trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka.

Uvedené závery nie sú v rozpore s čl. 47 Charty základných práv EÚ zaručujúceho každému právo na poskytnutie právnej pomoci a ani s citovaným rozhodnutím Súdneho dvora EU, keďže tieto nijako nepopierajú právo vedľajšieho účastníka na právnu pomoc, teda jeho právo nechať sa zastúpiť v konaní advokátom a nijako neobmedzujú tak jeho prístup k súdu a ani právo na spravodlivý súdny proces.

Odvolací súd poznamenáva, že novelizované znenie ust. § 137 O.s.p. (účinné od 01.01.2012) síce poukazuje na trovy konania, medzi ktoré zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zastupovanie, ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby.

Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené, po preskúmaní uznesenia v napadnutej časti a po vyhodnotení odvolacích námietok, uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa výroku o priznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi 1/, v zmysle § 220 O.s.p. zmenil a náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi nepriznal.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľovi ako úspešnému účastníkovi odvolacieho konania priznal náhradu trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu vo výške 46,22 eur (§ 10 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004), pozostávajúcich z odmeny vo výške 1/2 základnej sadzby tarifnej odmeny v sume 30,71 Eur, z režijného paušálu vo výške 7,81 Eur, zvýšených o 20% DPH.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nemožno podať odvolanie.